

LBRIS

We know
books

ANA HUANG
REGELE
LĂCOMIEI

— KING OF GREED —

SERIA
KINGS OF SIN,
CARTEA 3

Traducere din limba engleză și note de
LUCIANA CRĂCIUN

EpicLove

CAPITOLUL 1

Alessandra

Odată ca niciodată, mi-am iubit soțul.

Am iubit frumusețea, ambiția, inteligența lui. Florile de câmp pe care le culegea pentru mine când se întorcea de la cimitir, unde lucra, săruturile dulci pe care le depunea pe umărul meu când refuzam cu încăpățânare să dau atenție ceasului deșteptător.

Însă vremea aceea a dispărut de mult și acum, când îl priveam intrând în casă pentru prima dată în ultimele săptămâni, nu simțeam decât o durere surdă acolo unde iubirea își avusese sălașul odinioară.

— Ai venit devreme, am zis, deși se apropia de miezul nopții. Cum a fost la birou?

— Bine.

Dominic s-a dezbrăcat de haină, dând la iveală un costum de un gri imaculat și o cămașă albă bine călcată. Amândouă fuseseră făcute la comandă și avuseseră prețuri cu mai mult de patru cifre. Doar ce e mai bun pentru Dominic Davenport, cunoscut și ca Regele de pe Wall Street.

— Munca e muncă, a adăugat.

M-a sărutat rapid pe buze. Am simțit vag aroma familiară de citrice și lemn de santal, iar inima mi-a zvacnit. De când i-l făcusem cadou în urmă cu un deceniu, cu ocazia primei noastre călătorii în Brazilia, folosise fără încetare același parfum. Mai demult, loialitatea lui mi se părușe plină de romantism, dar acum o voce cinică îmi șoptea că, de fapt, el nu se deranja să găsească un alt parfum.

Lui Dominic nu-i păsa de nimic care nu-i aducea mai mulți bani.

A aruncat o privire spre paharele de vin cu urme de ruj și spre resturile de mâncare chinezească la pachet, de pe măsuța de cafea. Menajera era în concediu, iar eu tocmai făceam curat când se întorsese Dominic.

— A venit cineva? a întrebat, părând doar vag interesat de răspuns.

— Au fost fetele pe-aici.

Sărbătorisem alături de prietenele mele succesul financiar al micii mele afaceri cu flori presate, pe care o deschisese în urmă cu aproape doi ani, dar nu m-am deranjat să-i spun soțului meu despre realizarea mea.

— Ar fi trebuit să luăm cina undeva, dar am hotărât în ultimul moment să stăm aici.

— Drăguț!

Dominic era acum atent la telefonul mobil. Nu își verifica e-mailurile pe telefon, așa că, cel mai probabil, acum citea despre bursele din Asia.

Aveam senzația că mă strânge ceva de gât.

Era la fel de incredibil de chipeș ca atunci când îl văzusem prima dată la biblioteca facultății unde studiam împreună. Părul blond-nisipiu, ochii albaștri-închis, fața cu trăsături bine definite pe care se zărea aproape întotdeauna o expresie gânditoare.

Nu exista nicio urmă de falsitate la el. Dacă zâmbea, zâmbea cu adevărat.

Oare cât timp trecuse de când vreunul dintre noi zâmbise ca pe vremuri văzându-l pe celălalt?

Oare când mă atinsese ultima dată? Nu pentru sex, ci doar pentru a-și arăta afecțiunea.

Nodul din gât s-a mărit. Simțeam că nu mai am aer. Am înghițit cu greu și mi-am forțat buzele să se arcuiască în sus.

— Că tot veni vorba de cină, să nu uiți de călătoria din weekend! Avem o rezervare vineri seara în D.C.

— Nu uit.

A apăsât pe ecran.

— Dom! am zis cu voce serioasă. E important.

De-a lungul anilor, trecusem cu vederea zecile de întâlniri ratate, de călătorii anulate și promisiuni neținute, dar aniversarea noastră de zece ani era ceva unic. Nu trebuia s-o ratăm.

Dominic s-a uitat până la urmă la mine.

— Nu uit. Promit!

Ochii i-au scânteiat.

— Au trecut zece ani. Nu-mi vine să cred, a spus.

— Da.

Mă dureau obrajii din cauza zâmbetului forțat.

— Așa e.

Am făcut o pauză, după care am adăugat:

— Ți-e foame? Dacă vrei, încălzesc niște mâncare și tu îmi povestești ce ai făcut azi.

Uita mereu să mănânce când lucra. Bănuiam că nu se atinsese de nimic după prânz, în afară de cafea. Înainte mă duceam la birou, ca să mă asigur că mânca ceva înainte să se apuce de treabă, dar nu am mai făcut-o după ce Davenport Capital a început să fie o afacere de succes, iar el a devenit foarte ocupat.

— Nu, trebuie să mă ocup de niște chestii pentru clienți. Mănânc mai încolo.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra telefonului, cu o încruntare adâncă.

— Dar...

„Am crezut că azi nu mai lucrezi. Nu de-asta ai venit acasă?”

M-am abținut să-l întreb cu voce tare. Nu avea rost să pun întrebări la care știam deja răspunsul.

Dominic nu termina niciodată munca. Pentru el era cea mai pretențioasă amantă pe care ar fi putut-o avea.

— Nu mă aștepta! O să fiu în birou până târziu.

Când a trecut pe lângă mine, buzele lui mi-au atins obrazul.

— Noapte bună!

Înainte să apuc să răspund, s-a făcut nevăzut.

— Noapte bună!

Ecoul cuvintelor mele a străbătut camera de zi goală și somptuoasă. Era prima dată, după săptămâni întregi, când Dominic venise acasă înainte să mă duc eu la culcare, iar dialogul încetase chiar înainte să înceapă.

Am clipit, ca să îndepărtez lacrimile usturătoare și umiltoare. Și ce dacă soțul meu parcă era un străin? Și eu parcă eram câteodată o străină pentru mine însămi, când mă uitam în oglindă.

Până la urmă, eram căsătorită cu unul dintre cei mai bogați bărbați de pe Wall Street, locuiam într-o casă frumoasă pentru care unii ar fi dat orice și puteam să fac ce-mi place, deținând o afacere mică, dar înfloritoare. Nu aveam motive să plâng.

Revino-ți!

Am tras adânc aer în piept, m-am îndreptat de umeri și am strâns cutiile goale de mâncare de pe măsuța de cafea. Până am terminat de făcut curat, presiunea din spatele ochilor a dispărut, ca și cum nici nu ar fi existat.

CAPITOLUL 2

Dominic

Se zice că lucrurile rele apar câte trei odată și, dacă nu aș avea atâta îndoială față de superstiții, poate că aș fi crezut asta, având în vedere porcăriile care s-au întâmplat azi.

Mai întâi, o problemă tehnică ridicolă ne-a resetat azi-dimineață sistemele de e-mail și de programări, așa că ne-a luat ore întregi să reordonăm totul din nou.

Apoi unul dintre cei mai buni agenți ai mei și-a dat demisia din cauza „epuizării” și pentru că și-a „descoperit vocația” de profesor de yoga, nici mai mult, nici mai puțin.

Acum, cu o oră înainte ca bursele din SUA să se închidă, s-a scurs informația conform căreia o companie importantă pentru afacerea noastră este anchetată de Comisia pentru Bursă și Valori Imobiliare. Acțiunile erau în cădere liberă, ceea ce însemna că valoarea poziției noastre se reducea încontinuu, iar intenția mea de a pleca devreme de la birou a devenit mai semnificativă decât un șervețel într-o mașină de spălat. Pentru că eram

CEO-ul unui grup de companii importante din domeniul finanțelor, nu-mi permiteam luxul de a delega pe cineva pentru gestionarea crizelor.

— Trebuie să vorbim.

În mai puțin de 30 de secunde, am ajuns cu pași repezi din biroul meu la ședința de urgență desfășurată la trei săli distanță. Mușchii mi s-au încordat atât de tare, încât era de mirare că nu aveam crampe. Pierdusem milioane de dolari în doar câteva minute și nu aveam timp să o iau pe ocolite.

— Comisia pentru Bursă și Valori Imobiliare ia măsuri dure în acest caz. Așa se zvoneste.

Caroline, șefa de personal, m-a prins din urmă cu ușurință.

— Noul președinte al consiliului de administrație vrea să facă o primă impresie puternică. Ce cale mai bună decât să te lupți cu una dintre cele mai mari bănci la nivel național?

La dracu! Începătorii își iau mereu avânt în primul an ca elefanții printre porțelanuri. Mă înțelesesem bine cu fostul președinte, dar succesorul lui îmi stătea ca un ghimpe în coastă. Și nu venise decât de trei luni.

M-am uitat la ceas și am deschis ușa sălii de ședințe cu directorii. Era 15:15. Trebuia să iau avionul spre D.C. cu Alessandra la ora 18:00. Dacă nu mă lungeam și mă duceam direct la aeroport, în loc să trec mai întâi pe acasă, așa cum vrusesem inițial, poate că aveam să reușesc.

La naiba! Președintele întorcea totul cu susu-n jos chiar în ziua aniversării noastre, incredibil!

M-am așezat în capul mesei și am întins mâna spre brichetă. Devenise un gest automat; nici nu mai conștientizam ce făceam.

— Spuneți-mi cum stăm!

Toate gândurile despre D.C. și alte zboruri viitoare au dispărut în timp ce mă jucam cu bricheta și echipa discuta dacă

era mai bine să renunțăm la poziția deținută în cadrul băncii sau să strângem din dinți. Când apăreau astfel de urgențe nu rămânea loc pentru chestiuni personale. Obiectul greu din argint îmi oferea alinare și mă ajuta să mă concentrez pe ce aveam de făcut în acel moment, în loc să ascult șoaptele perfide care mi se îmbulzeau în minte.

Mereu le auzeam — îmi umpleau capul de îndoieli și îmi sugerau că eram, printr-o singură decizie greșită, la un pas de a pierde totul. Că eram și aveam să fiu întotdeauna luat în răs de toți: băiatul abandonat de mamă, crescut de alții, care rămăsese repetent în clasa a șasea de două ori.

„Elevul problemă”, se plânseseră profesorii.

„Idiotul”, își bătuseră joc colegii.

„Leneșul”, spusese oftând consilierul de orientare în carieră.

Vocile deveneau mai puternice în momente tensionate. Dețineam un imperiu în valoare de câteva miliarde de dolari, dar străbăteam holurile clădirii cu sabia lui Damocles tot timpul deasupra capului.

On. Off. On. Off. Aprindeam și stingeam bricheta în același ritm nebunesc ca al inimii mele.

— Domnule!

Vocea lui Caroline a străpuns bâzâitul din urechea mea.

— Ce părere aveți?

Am clipit și am îndepărtat amintirile neplăcute care se ascundeau în colțișoarele întunecoase ale minții mele. Acum vedeam limpede încăperea și pe cei din echipă, care mă priveau neliniștiți și curioși.

Cât nu fusesem atent, cineva făcuse o prezentare, deși spusese în mai multe rânduri că nu-mi plac deloc slide-urile. În partea dreaptă erau grafice și numere liniștitoare, dar în stânga erau enumerate mai multe aspecte sub forma unei liste.

Nu puteam să mă concentrez asupra lor. Nu păreau corecte. Eram convins că adăugam fără să vreau cuvinte, ștergând altele. Am simțit o fierbințeală la ceafă, iar inima îmi bubuia cu înverșunare, de parcă amenința să-mi iasă din piept și să îndepărteze toate cuvintele de pe ecran.

— Nu v-am zis cum să faceți prezentările?

De-abia îmi auzeam vocea din cauza pulsului care îmi zvâcnea în urechi. Devenea din ce în ce mai puternic, și nu-mi pierdeam cumpătul doar pentru că țineam strâns bricheta.

— Nu vreau nimic sub formă de listă!

Am pronunțat apăsat cuvintele, iar în încăperea s-a lăsat liniștea.

— Îmi... îmi pare rău, domnule!

Analistul care prezenta ce scria pe slide-uri s-a albit la față.

— Asistenta mea...

— Mă doare undeva de asistenta ta!

Mă purtam ca un nemernic, dar nu aveam timp să-mi pară rău. Nu când mi se întorcea stomacul pe dos și simțeam cum o migrenă se răspândește spre tâmpile.

On. Off. On. Off.

Am întors capul și am încercat să mă concentrez pe grafice. Atenția acordată prezentării și jocul cu bricheta m-au ajutat să mă calmez suficient pentru a gândi limpede.

Comisia. Acțiuni în cădere liberă. Ce să facem cu poziția noastră?

Nu reușeam să scap de gândul că, la un moment dat, o să dau greș atât de urât, încât o să pierd tot ce aveam, dar în niciun caz în acea zi.

Știam ce e de făcut. În timp ce le-am prezentat o propunere de strategie pentru menținerea poziției noastre, am îndepărtat orice altă voce dinlăuntrul meu, chiar și pe cea care încerca să-mi spună că uitam ceva al naibii de important.

CAPITOLUL 3

Alessandra

Nu venea.

Stăteam în living și mă uitam la ceas. Pielea mea era rece ca gheața. Era trecut de ora 20:00. Ar fi trebuit să plecăm spre D.C. în urmă cu două ore, dar nu știam nimic de Dominic de când plecase la serviciu azi-dimineață. Când îl sunam, intra căsuța vocală. Refuzam să sun la birou, de parcă eram o cunoștință oarecare care cerea să stea de vorbă un moment cu marele Dominic Davenport.

Eram soția lui, ce naiba! Nu ar trebui să fiu nevoită să-l caut înnebunită sau să ghicesc unde e. Dar oricum, nu era deloc greu să-mi dau seama ce făcea.

Lucra. Lucra mereu. Până și în ziua aniversării noastre de zece ani. Chiar dacă îi spuseseam cât de mult însemna călătoria aceea pentru mine.

În sfârșit aveam motive să plâng, însă lacrimile nu se iveau. Parcă eram... paralizată. Într-o anumită măsură mă așteptasem să uite sau să amâne, ceea ce era și mai trist.

— Doamnă Davenport!

Menajera noastră, Camila, și-a făcut apariția, cu lenjeria de pat proaspăt spălată în brațe. Se întorsese din concediu cu o seară înainte și făcuse curățenie în penthouse toată ziua.

— Credeam că ați plecat.

— Nu.

Vocea mea suna ciudat, sec.

— Nu cred că mai merg nicăieri, până la urmă.

— De ce? a întrebat ea șovăitor.

Ochii ei ageri au surprins bagajul de lângă canapea și mâinile mele încleștate pe genunchi. Pe fața rotundă, matură a Camilei se citea milă și înțelegere.

— Atunci vă fac ceva de mâncare. *Moqueca*. Vă place mult, nu?

Ce ironie! Și menajera din copilărie îmi gătea aceeași tocană de pește când eram tristă din cauza unui băiat! Nu mi-era foame, dar nu mă simțeam în stare să ripostez.

— Mulțumesc, Camila!

S-a apucat de treabă în bucătărie, iar eu am încercat să-mi pun ordine în gândurile haotice.

Să anulez toate rezervările sau să mai aștept? Doar întârzie sau nu mai merge? Mai vreau să plec, chiar dacă el ar vrea?

Eu și Dominic urma să petrecem weekendul în D.C., unde ne cunoscuserăm și ne căsătoriserăm. Plănuisem totul în detaliu: făcusem rezervările pentru cina la restaurantul de la prima noastră întâlnire și pentru un apartament plăcut la un hotel de tip boutique; nu aveam voie cu telefoane, nici să muncim. Era o călătorie pentru *noi*, care speram că ne va apropia mai mult, mai ales că relația noastră se degrada pe zi ce trecea. Speram să ne îndrăgostim din nou, așa cum o făcuserăm într-un timp demult apus.

Totuși, mi-am dat seama că era imposibil, pentru că niciunul dintre noi nu mai era la fel ca la început. Dominic nu mai era băiatul care se alegea cu o sută de tăieturi de hârtie ca să-mi facă origami din florile mele preferate, de ziua mea, iar eu nu mai eram fata care trecea plutind prin viață, cu privirea scânteietoare și multe visuri.

— *Încă nu-mi permit să-ți cumpăr toate florile pe care le meriți, a zis el, pe un ton atât de solemn și formal, încât nu m-am putut abține să zâmbesc, observând contrastul izbitor dintre vocea lui și vaza cu flori din hârtie colorată, pe care o ținea în mână. Așa că le-am făcut singur.*

Mi s-a tăiat respirația.

— *Dom...*

Erau sute de flori în vază. Nici nu voiam să-mi închipui cât îi luase să le facă.

— *La mulți ani, amor!*

M-a sărutat prelung, tandru.

— *Într-o zi, îți voi cumpăra 1000 de trandafiri adevărați. Promit!*

Se ținuse de cuvânt, dar între timp mai încălcase 1000 de promisiuni.

Până la urmă, o lacrimă mi-a alunecat pe obraz și m-a scos, brusc, din încremenire.

M-am ridicat. Îmi era din ce în ce mai greu să respir în timp ce mă duceam la toaletă. Camila și restul angajaților erau prea ocupați ca să observe disperarea mea tăcută. Nu aș fi putut suporta să plâng singură în living, înconjurată de bagaje făcute degeaba și speranțe zdrobite de prea multe ori ca să mai fie refăcute.

Ce proastă am fost!